

АРХІВ

Автобіографія Кирилла Йосифовича Студикського

5

Я народився дня 4. жовтня 1868 р. в селі Куп'янка, Тернопільського повіту. Народну школу кінчив у Тернополі (1874-8), німц. гімназію в Тернополі (1878-82), гімназію у Львові (1883-7), де склав іспит зрілості дня 10. червня 1887 р.

Від р. 1887-9 був у Львові на Богословському Відділі (I і II рік), потім вислано мене до Візнь, де я у тамошньому університеті покінчив III і IV рік Богослов'я (1889-91). Як визначеному слухачеві мені дозволено у Львові та Візні слухати лекції україністики, слов'янської та кирилическої філології. Тоді скінчив Богослов'я вписався я на філософський факультет Київського університету, де я прозобор'ювати семестрів (1891-2) здобивши ступінь доктора слов'янської філології.

В місяці травні 1894. вписався я на університет в Гьєрліні, де почав збирати матеріал до моєї загальнонаукової праці. Путем через був я три місяці, у Візні працював я під рукою знаменитого професора Вратислава Ягіга, в Гьєрліні слухав я лекції проф. Олександра Гьоріккера.

Від листопада 1894 до квітня 1895 р. працював я в Києві. Моїм базанком було в Києві на університеті, ознає ректор Фролківський визнав мене тому прохання, тому, що я приєднав до української народності.

Від травня 1895 до кінця червня цього ж року відбував я студію в розійшій т. зб. імператорській бібліотеці у Петербурзі.

В р. 1895 у місяці вересні іменовано мене заступником учителя в III гімназії у Львові, де я був повні два роки (1895-7).

В р. 1896 перебув я іспит на звання доцента Ягійлонського університету в Кракові, де почав викладати з української мови і літератури з весною 1897 і читав їх повні три роки. Прозобор'ювати одного року заступав я професора україністики д-ра Шретера.

В осені 1899 р. іменовано мене професором україністики на львівському університеті, де згідно з секретом, почав читати лекції в характері незвичайного професора дня 1. квітня 1900 року.

З дня 1го січня 1905 р. став я звичайним професором. Викладав без перерви до кінця жовтня 1918 року.

В грудні 1918 р. мене узявено і вивезено, як „небезпечну“ і каторжника для Польщі пошук, до концентраційного табору, спершу в Таранові, а після в Дамбю під Краковом. В обох таборах перебув я прозобор'ювати шість місяців.

До виконання обов'язків польська влада мене не допущала, в рр. 1919 до квітня 1920 не побрав я ніякої платні, а після признали мені неповну платню і виплатували її до першого серпня 1929 року. Далшу виплату припинено,

ЛВІВСЬКОГО

НАЦІОНАЛЬНОГО

УНІВЕРСИТЕТУ

ІМЕНІ

ІВАНА ФРАНКА

а всі мої заходи, щоб дістати насправду мені платню, були даремні.
Тоді подітих дубів 21 роки, а платні не побирав а зрештє
роками і грошів тисячі.

АРХІВ

Питання того збільшення були три:

- 1) В р. 1919 відмовився я скласти присягу ^{на вірність} Польській і польському народові;
- 2) Польська влада рішила викинути з університету всі українські катедри, що й послідовно переселена;
- 3) мої зв'язки з радянською Україною.

ЛВІВСЬКОГО

Завважу, що в р. 1924. іменовано мене дійсним членом Всеукраїнської Академії наук. В р. 1926. поїхав я на засідання Академії по раз перший і продовжував роки (1926-9) був на різних українських з'їздах і з'їздах. За кожним разом писав я по українських, галицьких часописах широкі звіти про радянську культуру та її розбудову. Публіка читала разо мої статті і в західній частині українських земель ширився радянський вплив. Це було не на руку польській владі і вона відбрала мені платню, а в р. 1930 відмовила видачі паспорту на засідання Академії в Києві.

НАЦІОНАЛЬНОГО

В р. 1933 уступко мене з Академії на баранки тіжких зразників і шпигунів Тухаріна і Косорова. В р. 1939 р. привертено мене і трітом галицьким академіком права дійсних членів Академії і тим самим ^{прикриттям} мене перед розуміння зліт квізовано.

УНІВЕРСИТЕТУ

Хоть у мене в хаті було холодно і голодно, я ввесь час щиро працював науково і видав читано праць та окрім цього маю три готові до друку томи з циклу, "Історія культури Західної України в XIX віці."

Політичним життям я не цікавився, активної участі в ньому не брав, бо знав, що з польської політики не буде хліба. В політичне життя увійшов я що й по з приходом радянської, червоної Армії на західну Україну. Мене вибрано депутатом на Народні Збори, скликані на день 26. жовтня 1939 р. Звісно кривав їх, як найстарший віком депутат, висловив готовізу на тему злуки Західної України з Радянською Україною і Союзом радянських Республік, брав участь на засіданні Верховних Радників у Москві і Києві та переслав владу над Західною Україною в руки Радянської Армії в Москві.

ІВАНА ФРАНКА

Вна 18 жовтня 1939 р. іменовано мене професором львівського університету і керуючим катедрами українистики, а вслід за тим деканом філологічного факультету (накази ректорат Марченка (№. 2. і 86). Моє наукове становище забачуто Радянській Владі.

Львів, дня 25. XII. 1939 р.

Кирило Косиорович Студинський